

HET MEISJE DAT ZIET

SASHA URBAN SERIE: BOEK 1

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464802986

HOOFDSTUK EEN

“IK BEN GEEN HELDERZIENDE,” ZEG IK TEGEN HET MEISJE van de visagie. “Wat ik ga doen is mentalisme.”

“Zoals die mooie man van dat tv-programma?” Het meisje van de visagie voegt nog een vleugje foundation aan mijn jukbeenderen toe. “Ik heb altijd al zijn make-up willen doen. Kun je ook mensen hypnotiseren en lezen?”

Ik haal diep adem om kalm te worden. Het helpt niet veel. De kleine kleedkamer ruikt naar haarlak die een oorlog met de nagellakremover heeft gevoerd, heeft gewonnen, en die daarna wat dampen gevangen heeft genomen.

“Niet precies,” zeg ik als ik mijn onrust en de daaropvolgende irritatie onder controle heb. Zelfs met Valium in mijn bloed, houdt de kennis van wat er gaat komen me op het randje van wat normaal is. “Een mentalist is een soort goochelaar wiens illusies met de

geest te maken hebben. Als ik het mocht zeggen, dan zou ik gewoon voor ‘mentale illusionist’ gaan.”

“Dat is niet zo’n goede naam.” Ze verblindt me met haar lamp en bekijkt zorgvuldig mijn wenkbrauwen.

Ik krimp mentaal ineen. De laatste keer dat ze me zo aan had gekeken, werd ik uiteindelijk met een pincet gemarteld.

Ze moet echter blij zijn met wat ze nu ziet, omdat ze het licht van mijn gezicht afwendt. “Mentale illusionist’ klinkt als een psychotische goochelaar,” vervolgt ze.

“Daarom noem ik mezelf gewoon een illusionist.” Ik glimlach en bereid me voor dat de make-up als een masker af zal vallen, maar het blijft zitten. “Ben je bijna klaar?”

“Eens kijken,” zegt ze, naar een cameraman zwaaiend.

De man laat me opstaan en de lichten van zijn camera gaan aan.

“Dit is het.” Het meisje van de visagie wijst naar het nabijgelegen lcd-scherm, waar ik tot nu toe niet naar heb gekeken, omdat het de show laat zien die nu bezig is — de bron van mijn paniek.

De cameraman doet wat hij moet doen en de angstopwekkende show verdwijnt van het scherm en wordt door een afbeelding van onze kleine kamer vervangen.

Het meisje op het scherm lijkt vaag op mij. Door de hakken lijkt mijn gebruikelijke één meter en achtenzestig centimeter veel groter, net als de donkere

leren outfit die ik draag. Zonder zware make-up is mijn gezicht symmetrisch genoeg, maar mijn scherpe jukbeenderen laten me eerder knap dan mooi zijn — een effect dat mijn sterke kin versterkt. De make-up verzacht echter mijn gelaatstrekken, brengt de blauwe kleur van mijn ogen naar voren en benadrukt het contrast met mijn zwarte haar.

Het meisje van de visagie heeft het zwaar overdreven — je zou denken dat ik op het punt sta om aan een shampoo-reclame mee te doen. Ik ben geen grote fan van lang haar, maar ik houd het zo, want toen ik het kort had, dachten mensen dat ik een tienerjongen was.

Dat is een fout die vanavond niemand zou maken.

“Ik vind het leuk,” zeg ik. “Laten we klaar zijn. Alsjeblieft.”

De tv-man schakelt het scherm terug naar de live feed van de show. Ik kan het niet helpen en kijk ernaar en mijn toch al hoge bloeddruk stijgt.

Het meisje van de visagie bekijkt me van top tot teen en trekt even haar neus op. “Je staat erop om die outfit te dragen, toch?”

De echt coole (naar mijn mening) borderline-dominatrix-outfit die ik vandaag heb aangetrokken, is een middel om op het podium mystiek aan mijn persona toe te voegen. Jean Eugène Robert-Houdin, de beroemde negentiende-eeuwse Franse goochelaar die de artiestennaam van Houdini inspireerde, zei ooit, “Een goochelaar is een acteur die de rol van een goochelaar speelt.” Toen ik op de lagere school Criss

Angel op tv zag, werd mijn mening gevormd over hoe een goochelaar eruit zou moeten zien en ik ben niet te trots om toe te geven dat ik invloeden van zijn gothic rockster-look in mijn eigen outfit zie, vooral het leren jack.

“Wat geweldig,” zegt een bekende stem met een sexy Brits accent. “Je zag er in het restaurant niet zo uit.”

Me op mijn hoge hakken draaiend kom ik oog in oog met Darian, de man die ik twee weken geleden in het restaurant heb ontmoet waar ik aan tafel goocheltrucs doe — en waar ik genoeg indruk op hem had gemaakt om deze onvoorstelbare kans werkelijkheid te laten worden.

Darian Rutledge, een senior producer van de populaire *Evening with Kacie*-show, is een magere, strak geklede man die me aan een hybride tussen een butler en James Bond doet denken. Ondanks zijn hogere rol in de studio en de fronsrimpels die kriskras over zijn voorhoofd lopen, schat ik zijn leeftijd op eind twintig, hoewel dat ijdele hoop zou kunnen zijn, aangezien ik pas vierentwintig ben. Niet dat hij traditioneel knap is of zo, maar hij heeft wel een zekere aantrekkingskracht. Om te beginnen is hij met zijn sterke neus de zeldzame man die het dragen van een sik kan hebben.

“Ik droeg in het restaurant Doc Martens,” zeg ik tegen hem. De extra centimeters van mijn schoenen tillen me naar zijn ooghoogte en ik kan niet anders dan in die groene diepten verdwalen. “De make-up is me opgedrongen,” eindig ik onhandig.

Hij glimlacht en geeft me een glas dat hij vasthoudt. “En het resultaat is prachtig. Proost.” Hij kijkt dan naar het meisje van de visagie en de cameraman. “Ik zou Sasha graag even privé willen spreken.” Zijn toon is beleefd, maar het heeft toch een onmiskenbare sfeer van heerszucht.

Het personeel stormt de kamer uit. Darian moet een nog hogere pief zijn dan ik dacht.

Op de automatische piloot neem ik een slok van het drankje dat hij me aanreikt en huiver bij de bitterheid.

“Dat is een Zeebries.” Hij schenkt me een gigantische glimlach. “De barman heeft nogal veel grapefruitsap ingeschonken.”

Ik neem een beleefde tweede slok en zet het drankje op de kaptafel achter me, bang dat de combinatie van wodka en valium me nog lichter in mijn hoofd maakt dan ik al ben. Ik heb geen idee waarom Darian alleen met me wil praten, angst heeft mijn hersenen al in een brij veranderd.

Darian kijkt me even zwijgend aan en haalt dan een telefoon uit zijn strakke spijkerbroekzak. “Er is een onaangenaam dingetje dat we moeten bespreken,” zegt hij, terwijl hij over het scherm van de telefoon veegt voordat hij hem aan mij geeft.

Ik pak de telefoon van hem aan en houdt hem stevig vast zodat hij niet uit mijn bezwete handpalmen glijdt.

Op de telefoon is een video te zien.

Ik kijk er in verbijsterde stilte naar, en een golf van angst overspoelt me ondanks de medicatie.

De video onthult mijn geheim — de verborgen

methode achter de onmogelijke prestatie die ik op *Evening with Kacie* ga uitvoeren.

Ik ben zo de pineut.

“Waarom laat je me dit zien?” weet ik uit te brengen nadat ik de controle over mijn verlamde stembanden weer onder controle heb.

Darian pakt de telefoon voorzichtig uit mijn trillende handen. “Herinner je je nog dat ding waar je het in het restaurant over had? Hoe je net doet alsof je helderziend bent en dat het allemaal trucjes zijn?”

“Juist.” Ik frons in verwarring. “Ik heb nooit gezegd dat ik iets echt doe. Als dit erom gaat om mij als een bedrieger te ontmaskeren —”

“Je begrijpt het niet.” Darian pakt mijn afgedankte drankje en neemt een lange, maar op de een of andere manier elegante slok. “Ik ben niet van plan om die video aan iemand te laten zien. In tegendeel zelfs.”

Ik knipper naar hem, mijn hersenen zijn van de adrenaline en het gebrek aan slaap duidelijk oververhit.

“Ik weet dat je het als goochelaar niet prettig vindt als je methoden bekend zijn.” Zijn glimlach wordt vreemd roofzuchtig.

“Klopt,” zeg ik, terwijl ik me afvraag of hij op het punt staat om in de stijl van chantage een onfatsoenlijk voorstel te doen. Als hij dat zou doen, dan zou ik het natuurlijk afwijzen, maar uit principe, niet omdat iets onfatsoenlijks doen met een man als Darian ondenkbaar is.

Als je al zo lang als ik niets had gehad, dan

dwarrelen er regelmatig allerlei gekke scenario's door je hoofd.

Darians groene ogen worden koel, alsof hij door de muur helemaal naar de horizon probeert te kijken. "Ik weet wat je van plan bent om na de grote onthulling te zeggen," zegt hij terwijl hij zich weer op mij concentreert. In een griezelige parodie op mijn stem zegt hij, "Ik ben geen helderziende. Ik gebruik mijn vijf zintuigen, principes van bedrog en gevoel voor show om de illusie te creëren dat ik er een ben."

Mijn wenkbrauwen gaan zo ver omhoog dat mijn zware make-up het risico loopt om eraf te schilferen. Het was geen benadering van wat ik op het punt stond om te zeggen — hij had het woord voor woord gezegd en hij had zelfs de intonatie aangenomen die ik heb geoefend.

"Oh, kijk niet zo verbaasd." Hij zet het nu lege glas terug op de kaptafel. "Je hebt in het restaurant precies hetzelfde gezegd."

Ik knik, nog steeds in shock. Heb ik hem dit echt al eerder verteld? Ik kan het me niet herinneren, maar ik moet het hebben gedaan. Hoe zou hij het anders kunnen weten?

"Ik parafraseerde iets wat een andere mentalist zegt," flap ik eruit. "Gaat dit erom om hem krediet te geven?"

"Helemaal niet," zegt Darian. "Ik wil gewoon dat je die onzin weglaat."

"Oh." Ik staar hem aan. "Waarom?"

Darian leunt tegen de kaptafel en kruist zijn benen

bij de enkels. “Wat is er nou aan om een nep helderziende in de show te hebben? Niemand wil iets zien wat nep is.”

“Dus je wilt dat ik me als een oplichter gedraag? Doen alsof ik echt ben?” Tussen de plankenkoorts, de video en nu deze onredelijke eis, ben ik bijna klaar om me om te draaien en het op een lopen te zetten, zelfs als ik er de rest van mijn leven spijt van krijg.

Hij moet voelen dat ik op het punt sta om in te storten, want het roofzuchtige randje verdwijnt uit zijn glimlach. “Nee, Sasha.” Zijn toon is overdreven geduldig, alsof hij tegen een klein kind praat. “Ik wil gewoon dat je niets zegt. Beweer niet dat je een helderziende bent, maar ontken het ook niet. Vermijd dat onderwerp gewoon helemaal. Daar kun je je zeker toch wel op je gemak bij voelen.”

“En als ik dat niet doe, zou je mensen dan de video laten zien? Mijn methode onthullen?”

Het idee alleen al maakt me woedend. Ik wil misschien niet dat mensen denken dat ik helderziend ben, maar zoals de meeste goochelaars werk ik er hard voor om de methoden voor mijn illusies geheim te houden en ik ben van plan om ze mee in mijn graf te nemen — of een boek voor goochelaars te schrijven dat alleen postuum gepubliceerd zal worden.

“Ik weet zeker dat het niet zover zal komen.” Darian doet een stap naar me toe en de bergamotgeur van zijn eau de cologne plaagt mijn opengesperde neusgaten. “We willen hetzelfde, jij en ik. We willen dat mensen

geboeid door je zijn. Maak gewoon op welke manier dan ook geen claims — dat is alles wat ik van je vraag.”

Ik doe een stap achteruit, zijn nabijheid te veel voor mijn toch al wankele gemoedstoestand. “Goed dan. Je hebt een deal.” Ik slik moeizaam. “Jij zal de video nooit laten zien en ik zal geen claims maken.”

“Er is eigenlijk nog één ding,” zegt hij en ik vraag me af of het onfatsoenlijke voorstel op het punt staat om te vallen.

“Wat?” Ik bevochtig nerveus mijn lippen, merk dan dat hij kijkt en realiseer me dat ik het net des te waarschijnlijker heb gemaakt dat hij een ongepaste pass naar me maakt.

“Hoe wist je aan welke kaart mijn gezelschap dacht?” vraagt hij.

Ik glimlach, eindelijk weer in mijn element. Hij moet het over mijn kenmerkende Hartendame-effect hebben — degene die iedereen aan zijn tafel versteld deed staan. “Dat zal je extra kosten.”

Hij trekt in een stille vraag een wenkbrauw op.

“Ik wil de video,” zeg ik. “E-mail hem naar me en ik zal je een hint geven.”

Darian knikt en veegt een paar keer op zijn telefoon.

“Klaar,” zegt hij. “Heb je hem?”

Ik pak mijn eigen telefoon en huiver. Het is zondagavond, vlak voor de grootste kans van mijn leven, en toch heb ik vier berichten van mijn baas.

Ik besluit om later te kijken wat de manipulatieve

klootzak wil, ga naar mijn persoonlijke e-mail en controleer of ik de video van Darian heb.

“Ik heb hem,” zeg ik. “Nu over het hartendame- ding... Als je zo oplettend en slim bent als ik denk dat je bent, dan kun je vanavond mijn methode raden. Als hoofdact ga ik hetzelfde effect voor Kacie uitvoeren.”

“Jij stiekeme meid.” Zijn groene ogen vullen zich met vreugde. “Dus je gaat het me niet vertellen?”

“Een goochelaar moet haar publiek altijd minstens een stap voor zijn.” Ik geef hem de afstandelijke glimlach die ik in de loop der jaren heb geperfectioneerd. “Hebben we wel of niet een deal?”

“Goed dan. Jij wint.” Hij gaat sierlijk op de draaistoel zitten waar ik de marteling van mijn wenkbrauwen heb moeten doorstaan. “Vertel me eens, waarom keek je zo geschrokken toen ik net binnenkwam?”

Ik aarzel en besluit dan dat het geen kwaad kan om de waarheid toe te geven. “Het komt daardoor.” Ik wijs naar het scherm waar de live-feed van de show nog steeds te zien is. Precies op dat moment draait de camera naar het grote studiapubliek, die allemaal voor een of andere onzin die de gastvrouw heeft gezegd zit te klappen.

Darian kijkt geamuseerd. “Kacie? Ik had niet gedacht dat die Muppet iemand bang kon maken.”

“Niet zij.” Ik veeg mijn vochtige handpalmen aan mijn leren jack af en ontdek dat het niet de meest absorberende ondergrond is. “Ik ben bang om voor mensen te spreken.”

“Ben je dat? Maar je zei dat je een goochelaar op tv wilde worden en je treedt in het restaurant de hele tijd op.”

“Het grootste publiek in het restaurant zijn drie of vier mensen aan een eettafel,” zeg ik. “In die studio daar, dat zijn er ongeveer honderd. De angst slaat toe als de cijfers in de tientallen komen.”

Darians amusement lijkt toe te nemen. “Hoe zit het met de miljoenen mensen die je vanuit hun huiskamers zullen zien? Maak je je over hen geen zorgen?”

“Ik maak me meer zorgen over het studiopubliek en ja, ik begrijp de ironie.” Ik doe mijn best om niet in de verdediging te schieten. “Voor mijn eigen tv-show zou ik met een kleine cameraploeg straatmagie doen — dat zou mijn angst niet al te veel opwekken.”

Angst is eigenlijk een understatement. Mijn houding ten opzichte van in het openbaar spreken bevestigt de vele onderzoeken die aantonen dat deze specifieke fobie meer alomtegenwoordig is dan de angst voor de dood. Zeker, ik word liever door een haai opgegeten dan dat ik voor een grote menigte moet verschijnen.

Nadat Darian me over deze mogelijkheid had gebeld, had ik vernomen hoe groot het studiopubliek van de show is en kon ik drie dagen lang niet slapen — daarom voel ik me als een gevangene uit Guantanamo Bay die op weg is naar een uitgebreide ondervraging. Het is nog erger dan toen ik voor mijn stomme baan steeds avonddiensten moest draaien en op dat moment

dacht ik dat het de meest stressvolle gebeurtenis van mijn leven was.

Mijn huisgenoot Ariël heeft me haar Valium niet zomaar gegeven. Het vergde een hoop overtuigingskracht van mijn kant en ze gaf pas toe toen ze het niet langer kon verdragen om naar mijn ellendige gezicht te kijken.

Darian leidt me van mijn gedachten af door weer met zijn telefoon te spelen.

“Dit zou je moeten inspireren,” zegt hij terwijl rustgevende pianoakkoorden uit de blikkerige luidspreker van de telefoon klinken. “Het is een lied over een man in een vergelijkbare situatie als de jouwe.”

Het duurt even voordat ik de melodie herken. Aangezien ik het voor het laatst hoorde toen ik klein was, heb ik mijn schatting van Darians leeftijd met een paar jaar verhoogd. Het nummer is “Lose Yourself,” uit de film *8 Mile*, waarin het personage van Eminem de kans krijgt om rapper te worden. Ik denk dat mijn situatie vergelijkbaar genoeg is: dit is mijn grote kans op wat ik het liefste wil.

Onverwacht begint Darian met Eminem mee te rappen en ik vecht tegen een onwaardig gegiechel terwijl een deel van de spanning mijn lichaam verlaat. Klinken alle Britse rappers net zo netjes als de Koningin?

“Daar is die glimlach,” zegt Darian, zich niet bewust of onverschillig dat mijn grijns ten koste van hem gaat. “Hou die vast.”

Hij pakt de afstandsbediening en zet het volume van

de tv harder zodat ik Kacie kan horen zeggen, “Ons medeleven gaat uit naar de slachtoffers van de aardbeving in Mexico. Bel voor een donatie aan het Rode Kruis het nummer dat u onderaan in het scherm ziet. En nu een korte reclame —”

“Sasha?” Een man steekt zijn hoofd om de hoek van de kledkamer. “Je moet nu het podium op.”

“Veel succes,” zegt Darian en hij werpt me een luchtkus toe.

“Dank je.” Ik doe alsof ik de kus opvang, hem op de grond gooi en er met mijn stiletto in steek.

Darians lach klinkt steeds verder weg als mijn gids en ik de kamer verlaten en een donkere gang in gaan. Naarmate we onze bestemming naderen, lijken onze stappen luider te worden, in overeenstemming met mijn versnellende hartslag. Eindelijk zie ik een licht en hoor ik het gebrul van de menigte.

Zo moeten mensen die voor een vuurpeloton komen te staan zich voelen. Als ik geen medicijnen had genomen, dan zou ik waarschijnlijk weg zijn gerend, mijn dromen verdoemd. Voor nu moet de gids mijn arm pakken en me naar het licht slepen.

Blijkbaar is het reclameblok bijna voorbij.

“Ga naast Kacie op de bank zitten,” fluistert iemand luid in mijn oor. “En haal adem.”

Mijn benen lijken zwaarder te worden, elke stap is een enorme wilsinspanning. Hyperventilerend stap ik op het platform waar de bank staat en zet kleine stapjes, in een poging het studiapubliek te negeren.

Mijn angst is zo extreem dat de tijd vreemd

voorbijgaat: het ene moment loop ik nog, het andere moment sta ik bij de bank.

Ik ben blij dat Kacie met haar neus in een tablet zit. Ik ben nog niet klaar om beleefdheden uit te wisselen als ik iets moet doen dat zo moeilijk is als gaan zitten.

Met knikkende knieën laat ik me als een fakir op een spijkerbed op de bank zakken (wat overigens geen prestatie van bovennatuurlijke pijnweerstand is, maar de toepassing van wetenschappelijke principes van druk).

Tijdsvervorming moet opnieuw zijn opgetreden, want de muziek die de reclamepauze aangeeft, komt abrupt tot een einde en Kacie kijkt op van haar tablet, haar overdreven volle lippen strekken zich uit tot een glimlach.

Het bonzen van mijn hartslag is zo luid in mijn oren dat ik haar begroeting niet kan horen.

Dit is het.

Ik sta op het punt om op nationale tv een paniekaanval te krijgen.

HOOFDSTUK TWEE

“OVERDAG WERKT SASHA VOOR DE BERUCHTE NERO GORIN IN ZIJN BELEGGINGSFONDS,” zegt Kacie, de intro voordragend die ik heb voorbereid. De woorden bereiken me alsof ik in een ondergrondse bunker ben. “In de avond treedt ze op in het weelderige, door Zagat gewaardeerde —”

De slokjes Zeebries draaien pijnlijk in mijn maag rond. Over een paar seconden is het mijn beurt om iets te zeggen.

Het publiek kijkt me dreigend aan.

Het cliché om ze in hun ondergoed voor te stellen zorgt ervoor dat ik gewoon wil kokhalzen, dus ik beeld me in dat ze slapen — wat ook niet werkt.

Zonder Ariëls medicatie was ik misschien schreeuwend naar buiten gerend.

Terwijl ik het publiek opnieuw scan, geef ik toe wat niet verrassend had moeten zijn: mam is niet gekomen.

Toen ik haar de uitnodiging had gestuurd, wist ik dat dit waarschijnlijk het geval zou zijn, maar ergens moet ik nog steeds hebben gehoopt tot ze op zou komen dagen. Ik had maar één uitnodiging om uit te delen en nu zou ik willen dat ik die aan iemand anders had gegeven. Mam heeft mijn passie voor ‘malle trucs’, zoals zij het uitdrukt, nooit goedgekeurd, waarschijnlijk omdat ze bang is dat mijn inkomen drastisch zou kunnen dalen als ik magie als een carrière zou nastreven. En aangezien zij van dat inkomen profiteert

“Sasha?” herhaalt Kacie, haar glimlach reikt bijna tot aan haar oren. “Welkom bij mijn show, schat.”

Ik slik en zeg moeizaam, “Bedankt dat ik mocht komen, Kacie.” Als ik het niet een miljoen keer had geoefend, dan zou ik zelfs deze basis begroeting hebben verknoeid. “Ik hoop dat ik een beetje mysterie aan ieders dag toe kan voegen.”

“Ik ben zeker geïntrigeerd.” Kacie kijkt van mij naar de camera en terug. “Ik begrijp dat je vandaag de toekomst gaat voorspellen. Klopt dat, Sasha?”

Verdomde Darian. Waarom heeft hij me in deze situatie gebracht? Voordat hij me had gevraagd om de show niet met een ontkenning te beëindigen, had ik mijn act en speech perfect gepland. Nu moet ik voorzichtig te werk gaan en alleen de ‘veilige’ regels uit het patroon kiezen dat ik zo vaak heb gerepeteerd.

Kacie kijkt me verwachtingsvol aan, dus ik knik en ga verder, terwijl ik mijn stem kalmeer en zeg, “Mijn dagelijkse baan bij het beleggingsfonds vereist dat ik

kan voorspellen hoe de markt en individuele beleggingen zich zullen gedragen. Dat doe ik door veel financiële en politieke data op te nemen en dit te gebruiken om mijn prognoses te maken. Het blijkt dat ik daar heel goed in ben.”

Hoewel goochelaars vaak liegen in hun geklets, is elk woord dat ik net heb gezegd de waarheid. Hoezeer ik mijn werk ook haat, ik blink uit in het voorspellende aspect ervan. Ik ben er zelfs zo succesvol in dat mijn baas Nero mijn onzin tolereert.

Dat gezegd hebbende, de enige reden waarom ik mijn werk ter sprake breng, is omdat elk boek over magische prestaties je opdraagt om je materiaal persoonlijk te maken. Komieken gebruiken dezelfde truc. En aangezien niets persoonlijker voor me is dan mijn huidige vagevuur, werd het in mijn geklets meegenomen.

“Nou dan.” Kacie draait zich naar de camera. “Het klinkt alsof er een demonstratie op zijn plaats is.”

“Absoluut,” zeg ik en in de hoop dat niemand de beving in mijn handen opmerkt, stroop ik nonchalant mijn mouwen op — een beweging die elke goochelaar die haar vak verstaat, doet voordat ze gaat optreden om verdenking van de ‘er zit iets in je mouw’-verklaring uit te sluiten.

Ik slik om mijn droge keel te bevochtigen en zeg tegen Kacie, “Twee dagen geleden hebben jij en ik elkaar aan de telefoon gesproken en toen vroeg ik je om aan een speelkaart te denken. Heb je er een gekozen?”

Ik houd mijn adem in, mijn hart bonst in mijn borst. Wat ze vervolgens zegt, zal bepalen hoe geweldig mijn eerste truc voor miljoenen mensen zal lijken.

“Zeker,” antwoordt ze. “Ik heb een kaart in gedachten.”

Ik adem opgelucht uit, het grootste deel van mijn nervositeit smelt weg. Ze heeft me niet per ongeluk verraden — wat betekent dat ik met haar geheugen heb geknoeid zoals de bedoeling was. Wat ik aan de telefoon tegen haar had gezegd was, “Denk aan een kaart in het kaartspel die jou vertegenwoordigt of een kaart die voor jou persoonlijk aanvoelt.”

Er is een wereld van verschil tussen ‘denk aan een willekeurige kaart’ en ‘denk aan een kaart die jou vertegenwoordigt’. Een daarvan is een vrije keuze, de andere is een gerichte keuze.

Vanuit mijn ervaring weet ik dat de meeste vrouwen aan de hartenvrouw zullen denken wanneer ze met mijn zorgvuldig geformuleerde instructie worden geconfronteerd. Deze psychologische truc werkt dubbel goed voor extraverte mensen zoals Kacie, vooral degenen die net zoveel rode lippenstift gebruiken als zij.

“Het is heel belangrijk dat de kijkers begrijpen dat je een absoluut vrije keuze had,” zeg ik tegen haar. Ik geniet er echt van om die zin te zeggen, gezien hoe slecht het is. “Bevestig ook aan iedereen dat ik je de kans heb geboden om van gedachten te veranderen als je dat zou willen.”

Het tweede deel is waar. Ik heb haar wel gezegd dat

ze de kaart kon veranderen, maar ik zei het terloops, achteraf, en ik had haar geen kans gegeven om er echt over na te denken. Het was natuurlijk een risico, maar mensen veranderen bijna nooit van gedachten nadat ze een kaart hebben gekozen, vooral als ze in het idee vastzitten dat de originele kaart 'hen vertegenwoordigt'.

“Dat is precies wat ze heeft gezegd.” Kacie staat op het punt om van opwinding in haar zorgvuldig verzorgde handen te klappen. Het is verbazingwekkend hoe magie deze geslepen vrouw weer in een klein meisje kan veranderen.

Als ik besluit dat geluk aan de moedigen toebehoort, zeg ik, “Dit is je laatste kans om van gedachten te veranderen. Als je wilt, kun je dat nu doen.”

Kacie schudt haar hoofd, ze heeft duidelijk haast om te weten wat er gaat gebeuren.

Geweldig.

Ze blijft bij haar keuze.

“Zeg nu voor de eerste keer, je kaart hardop.” Ik maak wuivend een ga-je-gang gebaar met mijn rechterhand en bereid me voor om niet teleurgesteld te kijken als ik mijn toevlucht tot plan B moet nemen.

“De hartenvrouw,” kondigt Kacie triomfantelijk aan.

Ik slik een grijns in. Het tonen van mijn opwinding zou een aanwijzing voor mijn methode kunnen zijn, net zoals het laten zien van teleurstelling dat zou doen.

Langzaam draai ik mijn uitgestrekte arm naar Kacie

toe. "Vergeet niet dat je op elk moment van gedachten had kunnen veranderen."

Ze hapt naar adem, haar spinachtige wimpers knippen razendsnel.

"Is dat echt?" Haar stem is vol ontzag. Ze is duidelijk het selectieproces vergeten en ze gelooft echt dat ze een vrije keuze had om welke kaart dan ook te kiezen.

"Ik heb dit een paar maanden geleden laten zetten," zeg ik, terwijl ik mijn arm stilhoud om ervoor te zorgen dat het binnen ieders zicht blijft.

Iemand in het publiek fluistert een van mijn favoriete zinnen, "Dat kan niet."

De camera zoomt in op mijn onderarm.

Het grote scherm achter ons toont mijn bleke huid en de ingewikkelde tatoeage die het siert.

De hartenvrouw.

"Wil je het aanraken?" Ik schuif helemaal naar de rand van de bank en duw de tatoeage naar Kacie. "Zorg ervoor dat je zeker weet dat het niet alleen maar is getekend."

Kacie's koele vingers masseren de tatoeage en ze schudt langzaam haar hoofd en fluistert verbaasd iets binnensmonds.

Ik sta mezelf nu toe om breed te grijnzen. Elke keer als een effect als dit lukt en ik het ontzag op de gezichten van mensen zie, krijg ik een enorme kick.

Dit is waarom ik deze carrière van eerlijk bedrog nastreef ondanks mijn angst om in het openbaar te spreken.

Terwijl ik een blik op de menigte waag, merk ik dat

zij nog meer onder de indruk zijn dan Kacie — zoals ze ook zouden moeten zijn. Voor zover zij weten, heb ik tegen Kacie gezegd dat ze ‘aan een willekeurige kaart moest denken’.

“En natuurlijk is dit de enige tatoeage die ik op mijn lichaam heb.” Ik draai mijn linkerarm zonder tatoeage naar de camera en til mijn haar op om de achterkant van mijn nek te laten zien. Ik denk erover om mijn onderrug te laten zien, maar aangezien dat vereist dat ik op mijn nog onvaste benen moet gaan staan, besluit ik om het niet te riskeren en zeg, “Het is in ieder geval de enige tatoeage op een plek die ik op de nationale televisie zou kunnen laten zien.”

De grap doorbreekt de opgekropte spanning van de onthulling en iedereen lacht.

Ik straal naar ze.

Ik zal dit moment voor altijd onthouden.

De act is perfect verlopen.

Natuurlijk is er een klein probleem. De mensen die me in het restaurant hebben zien optreden, zoals Darian, zullen misschien begrijpen dat ik altijd de hartenvrouw onthul.

Ik ontmoet zijn ondoorgroendelijke groene ogen in het VIP-gedeelte van de eerste rij en knipoog. Is hij al dichter bij het ontdekken van de methode achter het effect, nadat hij het nu twee keer heeft gezien?

Hopelijk denkt hij dat ik een zorgvuldige manipulator ben die mensen alles kan laten denken wat ik wil — wat volgens mij niet zo ver van de waarheid is. De vraag die nu bij Darian zou moeten

rijzen is, “Wat als Kacie de hartenvrouw *niet* had genoemd?”

Het antwoord op die vraag is heel eenvoudig: ik zou voor plan B zijn gegaan. Ik heb in mijn rechterzak een pak kaarten — iets wat ik altijd bij me heb. Als Kacie de verkeerde kaart had genoemd, dan zou ik proberen om niet teleurgesteld te kijken en mijn reeds uitgestrekte rechterhand gebruiken om de stapel uit mijn zak te halen. Ik zou Kacie vragen om een getal tussen de een en de tweeënvijftig te noemen en ik zou vanaf de bovenkant van het kaartspel tot dat getal tellen om haar kaart op ‘magische’ wijze tevoorschijn te laten komen — een effect dat aanvoelt als een voorspelling en voor andere goochelaars lijkt dat misschien een groter wonder dan de versie met de tatoeage. Niemand — behalve Darian — zou beter weten.

Het enthousiast geklap brengt mijn aandacht weer bij het publiek.

“Bedankt.” Ik buig lichtjes en negeer het zweet dat over mijn ruggengraat loopt. “Dat was slechts een klein voorproefje voor de hoofdact.”

Kacie, de menigte en zelfs Darian (die de methode kent van wat er gaat komen) luisteren aandachtig naar me. Misschien is het aanmatigend, maar ik stel me voor dat de mensen thuis dichterbij hun tv-scherm kruipen.

Ze hebben me net via een tatoeage een vrije gedachte zien voorspellen die in een menselijke geest opkwam en toch noem ik het een voorproefje.

Mijn hartslag is nog steeds te snel en ik word me van een vreemd gevoel bewust, alsof ik vol warme

energie zit. Komt het omdat de Valium begint te werken? Ik hoop dat het niet door de cocktail komt die met het medicijn vermengd is.

De zorgen opzijshuivend, concentreer ik me op mijn optreden.

“Een paar weken geleden,” zeg ik kalm, “heb ik Kacie een belangrijke brief gestuurd.” Ik heb het eigenlijk naar haar assistente gestuurd, maar ze corrigeert me niet, dus ga ik verder. “Kacie, heb je die brief nu bij je?”

Kacie pakt triomfantelijk een grote verzegelde envelop.

“Deze envelop is al die tijd in de studio geweest, nietwaar?” vraag ik en kijk Darian aan.

Er is zojuist een gruwelijk idee in mijn hoofd opgekomen.

Wat als hij niet wil dat ik ontken dat ik helderziend ben, zodat hij de vervloekte video af kan spelen en me als een bedrieger af kan schilderen?

Het ontmaskeren van iemand die niet echt helderziend is, kan goede tv opleveren.

Ik duw die vreselijke gedachte weg en concentreer me weer op Kacie terwijl ze zegt, “Ja, en hij is verzegeld. Er zijn hier geen stiekeme dingen gedaan.”

Ik kan haar wel kussen. Nu hoeft ik niet te benadrukken dat er niet met de envelop geknoeid is en dat het voor mij onmogelijk was geweest om er toegang toe te krijgen.

“Geweldig. Dank je,” zeg ik. “Kun je voordat we met de envelop beginnen, alsjeblieft de voorpagina van *The*

New York Times op dat grote scherm achter mij ophangen?”

De bekende krant verschijnt op het scherm, met het grootste verhaal van de dag prominent in beeld. De kop luidt: *MEXICO DOOR GROTE AARDBEVING GETROFFEN, TIENTALLEN DODEN*. Onder het artikel staat een afbeelding van een hoog gebouw dat op zijn kant ligt, met mensen die in het puin aan het graven zijn.

Dit is mijn moment, maar ik kan het niet helpen dat ik toch een beetje een schuldgevoel krijg. Wat ik ga doen zal vanwege deze verschrikkelijke tragedie veel dramatischer lijken. Natuurlijk had ik geen controle over de krantenkoppen van vandaag en dit soort resultaten is met deze illusie altijd een risico. Een mentalist heeft op deze manier per ongeluk de dood van Elvis voorspeld en tot op de dag van vandaag wordt hij door complottheoretici gestalkt.

Ik slik het schuldgevoel in en zeg op mijn meest gezaghebbende toon, “Kacie, maak alsjeblieft de envelop open en laat iedereen zien wat erin zit.”

“Ik weet niet zeker of ik dit wil openen,” fluistert Kacie, maar haar vingers scheuren al aan het papier dat voor haar ligt.

Ze reikt behoedzaam in de envelop, alsof er miltvuur in zit. Ze haalt het grote vel papier tevoorschijn, kijkt ernaar en al het bloed trekt uit haar gezicht weg.

Ik wil haar nog een keer kussen. Haar reactie wakkert de verwachting van het publiek aan.

Ten slotte neemt de entertainer in Kacie het over en draait ze het papier met een zwaai naar de camera.

Op het papier staat een met de hand getekende recreatie van de krant die nog steeds op het scherm achter ons te zien is. In het netste schrift dat ik voor elkaar kon krijgen, had ik *MEXICO DOOR GROTE AARDBEVING GETROFFEN, TIENTALLEN DODEN*, geschreven. Met mijn slordige artistieke vaardigheden had ik ook een groot gebouw getekend dat op zijn kant lag en een paar poppetjes naast wat inktvlekken die het puin voorstellen.

Een van de grafische mensen van de studio plaatst mijn voorspellingsbrief naast *The New York Times* en het beeld is erg krachtig.

Ik heb een verhaal over de moeilijkheid van het voorspellen van aardbevingen voorbereid, maar ik vertel het niet. Dat is niet nodig. Het publiek is in de zeldzame staat van stille shock en ik wil het niet met woorden verpesten. Dit is de coolste reactie waar een goochelaar op kan hopen: angstig ontzag.

Als alternatief kan het publiek als één ademen om me vervolgens van het podium te joelen.

Darian verbreekt de betovering door langzaam te klappen, zoals in een tienerfilm.

Het gebrul van het applaus dat volgt is het beste wat ik ooit heb gehoord. Ik schiet overeind en maak een buiging.

“Bravo,” zegt Kacie, haar stem nog steeds onregelmatig. In de camera zegt ze, “We moeten even een korte reclamepauze inlassen en we zijn zo terug.”

De muziek van de reclame gaat aan en daar ben ik blij om. Als ik nu in paniek raak, wordt het in ieder geval niet live uitgezonden.

Het publiek vertraagt het geklap en ik zie een paar mensen in de menigte die helemaal niet reageren. De ene is een ziekelijk uitzierende oudere heer op de derde rij en de rest zijn bleke mannen met een vliegenierszonnebril en zwarte pakken die me aan bewakers doen denken. Ze zitten helemaal achter in de studio.

Ik kijk naar Darian. Hij houdt op met klappen en staart naar de ongezond uitzierende bejaarde man. Iets aan de man moet hem van streek maken, omdat Darians gezicht betreft. Hij brengt zijn vinger naar zijn oor, zijn lippen zeggen iets en een van de mannen in het zwart herhaalt het gebaar.

Is hij met de beveiliging van de studio aan het praten, en zo ja, waarom?

Ik verberg mijn verbazing en kijk naar Kacie. Ze waaiert zichzelf koelte toe met de envelop, duidelijk nog aan het bijkomen van mijn voorspelling.

Ik blijf staan, wachtend tot het applaus ophoudt. Hoe vereerd ik ook ben door de ovatie, ik hoop dat het snel voorbij is, want mijn knieën voelen zwak aan en het vreemde, warme energetische gevoel is terug, maar deze keer veel sterker. Het is alsof ik er mee overspoeld word, en mijn hartslag versnelt verder, mijn ademhaling versnelt zich oncontroleerbaar.

Wat gebeurt er?

Is dit de paniekaanval die ik probeerde af te wenden?

Mijn nagels drukken zich in mijn handpalmen. Als ik ze niet zo kort zou houden om met kaarten om te kunnen gaan, dan zou ik bloeden.

Een nieuwe tsunami van vreemd aangename energie stroomt mijn lichaam binnen, waardoor mijn ledematen tintelen.

Mijn tenen krommen zich in mijn hoge hakken. Heb ik net waar honderd mensen bij waren een orgasme gehad?

Het genot duurt maar een moment en naarmate de intensiteit toeneemt, verandert het gevoel in pijn.

De felle studiolampen veranderen in zonnen en mijn zicht vertroebelt. Ik knijp mijn ogen dicht, mijn spieren spannen zich aan terwijl ik oncontroleerbaar begin te trillen.

Heb ik een aanval? Een beroerte?

De intensiteit van de ervaring gaat nu verder dan pijn. Ik raak in shock, zoals de dag dat ik een tongpiercing had genomen, alleen oneindig veel erger. Het is alsof mijn hele lichaam in een zenuwuiteinde is veranderd dat iemand met een miljard volt elektriciteit onder spanning heeft gezet.

Als ik de grond onder mijn voeten niet had gevoeld, dan zou ik ervan overtuigd zijn geweest dat ik zweefde, terwijl de bliksem in me sloeg, in Highlander-stijl.

Ik verdraag de sensatie slechts een paar korte ogenblikken voordat er in mijn hersenen kortsluiting optreedt en ik instort en buitenbewustzijn raak.

HOOFDSTUK DRIE

IK LIG OP DE BANK, MIJN BEWUSTZIJN ZO SCHERP ALS EEN diamant.

Het deuntje van de reclame is nog steeds te horen, dus ik moet niet lang buitenbewustzijn zijn geweest.

De ziekelijk oudere man in het publiek springt overeind, waardoor iedereen naar hem en zijn grijze huid staart.

“Houd hem tegen!” schreeuwt Darian en een bleke man in het zwart begint naar het podium te rennen.

Het is een pijnlijke aanblik om naar de ziekelijke man te kijken als hij beweegt. Hij moet een hersenbeschadiging of een spierziekte hebben, omdat zijn ledematen ongecoördineerd zijn terwijl hij ze in schokkerige banen beweegt. Maar ondanks de ogenschijnlijke motorische problemen heeft de man genoeg energie om zichzelf voort te stuwten.

Mensen gillen als hij op de schouders van de toeschouwers op de tweede rij springt.

Dan landen zijn onopvallende zwarte schoenen op twee vrouwen op de eerste rij.

Ze schreeuwen, maar de oude man gebruikt gewoon zijn wandelstok om op het podium te springen.

Ik ben te verdoofd om te bewegen.

De in het zwart geklede beveiligingsman beweegt als een Olympische sprinter, maar hij is te ver achterin en de menigte staat hem in de weg.

Dit zou een goed moment zijn om gillend weg te rennen, maar ik ben nog steeds te versteend om een spier te bewegen.

“Meneer,” roept Kacie, haar stem panisch. “U mag hier niet komen!”

De reumatische ogen van de man werpen een blik op Kacie, maar hij moet haar niet de moeite waard vinden, omdat zijn blik op mijn hals gericht is.

De man in het zwart en een paar van zijn collega's zijn er bijna, maar het is duidelijk dat ze de grijscharige gek niet zullen onderscheppen voordat hij me bereikt. Ik heb geen idee wat hij wil, maar ik vind van de uitdrukking op zijn ziekelijk gezicht niet prettig. Misschien heeft hij iets als speed gebruikt.

Een van de cameramannen springt op het podium op het pad van de mafkees. “Meneer! Pardon, meneer — stop. U mag hier niet zijn!”

De man met de grijze huid gooit de cameraman met

schrikbarende kracht opzij. Ik vang een glimp van hem op terwijl hij over het podium rolt en ik krijg een pure vecht-of-vluchtreactie, met tunnelvisie en alles.

Ik heb maar een seconde om te beslissen wat ik moet doen.

Als relatief klein persoon heb ik voor de vechtoptie in het ideale geval een wapen nodig.

Ik heb geen conventionele wapens, maar een vlijtige goochelaar kan altijd improviseren. Misschien kan ik de sluitingen die de stud in mijn tong vormen, gebruiken om hem in zijn oog te steken? Of als afleiding van het kaartspel in mijn zak een waterval van kaarten maken?

Ik besluit om een meer alledaagse optie te nemen en doe verwoed mijn rechter stiletto uit en spring overeind, waarbij ik Buffy channel door hem als een staak voor me te houden.

Ik sta nu oog in oog met de man en de meest afschuwelijke geur komt mijn neus binnen. Het ruikt alsof ik met mijn hoofd in een doodgereden dier ben gevallen. De dampen zijn zo misselijkmakend dat ik bijna flauwval.

In plaats van flauw te vallen, zwaai ik met mijn geïmproviseerde staak naar zijn gezicht en mik op zijn oog.

Ik heb alleen met speelkaarten gestoken en ik heb het nog nooit met maar één hoge hak aan gedaan. Als gevolg daarvan belandt mijn wapen ver van het beoogde doel — in het midden van de borst van de man.

Tot mijn grote schrik dringt de hiel een paar centimeter in hem door, alsof er al een gat zit. Zijn kleding is intact, maar ik hoor toch iets scheuren.

Zouden er hechtingen in zijn borst kunnen zitten? Hij ziet er ziek genoeg uit om een hartoperatie te hebben moeten ondergaan, hoewel hij veel te kwiek is.

De man negeert de schoen die uit zijn borst steekt, slaat zijn stinkende handen om mijn nek en begint te knijpen.

Mijn handen vliegen omhoog om naar zijn wurgende vingers te klauwen, maar hij is bizar sterk en ik kan met mijn korte nagels niet veel schade aanrichten. Dus geef ik hem met al mijn kracht een knietje. Pijn schiet door mijn knie, maar ik troost me met de wetenschap dat niemand zo'n aanval kan weerstaan.

Ik heb het fout.

De vingers om mijn nek komen niet los en door mijn wazige zicht heen zie ik zijn glazige ogen zonder te knipperen naar me staren.

Ik klauw vervolgens naar zijn gezicht, maar met een soortgelijk gebrek aan succes. Mijn longen schreeuwen nu om lucht en hoewel ik met het inhouden van mijn adem heb geoefend om op een dag een Houdini-achtige onderwaterontsnapping uit te voeren, word ik door paniek overmand.

Mijn lichaam gaat ongecontroleerd heen en weer en mijn hoofd voelt alsof het naarmate de wereld steeds verder weg lijkt te verdwijnen op het punt staat om door mijn oren te ontploffen.

Met de laatste resten van bewustzijn realiseer ik me
dat dit het is.

Alles wordt zwart en ik sterf.

HOOFDSTUK VIER

IK HAP NAAR ADEM EN TERWIJL LUCHT MIJN NIET-geëxplodeerde longen vult, realiseer ik me dat ik zojuist een nachtmerrie heb gehad.

En wat een rare nachtmerrie was het. Mijn hart bonst nog steeds in mijn borst alsof de wurgende vingers het leven uit me persen.

Dit is klote. Het is onmogelijk dat ik met zoveel adrenaline die door mijn systeem giert weer in slaap kan vallen.

Hoe laat is het? Moet ik opstaan voor mijn werk?

Wacht eens even. Ben ik wel in mijn slaapkamer? Nu ik rustiger ben, voel ik fel licht op mijn oogleden drukken en ik doe 's avonds altijd de extra zware gordijnen dicht.

Verre stemmen die onzin uitspreken zijn ook in strijd met de slaapkamertheorie, net als mijn halfzittende houding.

Ik open mijn oogleden met een micron, maar het is genoeg om me te laten zien dat ik nog steeds in de tv-studio ben.

Shit.

Heb ik net in het bijzijn van al deze mensen een black-out gehad?

De bezorgde gezichten om me heen ondersteunen die hypothese.

Terwijl ik rechtop ga zitten, druppelen de herinneringen langzaam binnen.

Ik had een soort van aanval en ben op de bank in elkaar gezakt. Nadat ik flauwviel, had ik een rare droom — de meest levendige droom van mijn leven.

Een droom over doodgaan.

Ik knipper met mijn zwaar opgemaakte ogen in een poging om me te heroriënteren.

De muziek van de reclame speelt nog ergens, dus ik kan niet lang buiten westen zijn geweest.

Terwijl ik de menigte scan, krijg ik een sterk gevoel van déjà vu.

De ziekelijke man uit mijn droom springt overeind.

Zijn huid is paars grijs, zijn ogen zijn leeg en zijn goedkoop ogende blazer en te gesteven overhemd zien eruit alsof ze voor het eerst worden gedragen. Net als in mijn droom is de manier waarop hij beweegt zeer vreemd.

Net zoals in mijn droom gaat de aandacht van het publiek naar de vreemde man.

“Houd hem tegen!” schreeuwt Darian weer en de

dichtstbijzijnde man in het zwart begint de sprint die me niet op tijd bereikte.

Elk detail van wat er gebeurt, is me zo bekend dat ik aan mijn gezonde verstand begin te twijfelen. Zou ik nu aan het dromen kunnen zijn?

Dat zou betekenen dat de eerste droom een droom in een droom was, zoals in de film *Inception*.

Het studiopubliek reageert allemaal met dezelfde afschuw als de man met de grijze huid weer op de schouders van de toeschouwers op de tweede rij springt.

Droom of waanvoorstelling, ik ga niet zitten wachten tot hij me wurgt. Ik doe mijn hakken uit, maar deze keer met de bedoeling om te vluchten.

“Meneer.” Kacie’s stem is net zo paniekerig als ik me herinner. “U mag hier niet komen!”

Terwijl de reumatische ogen van de man naar Kacie kijken, spring ik op en ren naar de gang die naar het podium leidt. De vloer is ijskoud onder mijn blote voeten, maar ik merk nauwelijks iets van het ongemak, mijn lichaam is terug in vecht-of-vluchtland.

De deur waar ik door naar binnen ben gekomen is gesloten.

Ik pak het handvat en rammel er verwoed mee terwijl een afschuwelijke geur mijn neusgaten bereikt. Het is de stank van het doodgereden dier uit mijn droom en ik kokhals, terwijl ik mezelf er nauwelijks van kan weerhouden om bij de deur alles eruit te kotsen.

Het handvat beweegt niet.

De deur moet op slot zijn.

Ik draai me om.

Mijn aanvaller grijpt al naar mijn keel — en ik weet hoe dat zal eindigen. Op puur instinct sla ik mijn rug tegen de deur en glijd naar beneden, waardoor mijn nek moeilijker te bereiken is.

Zijn handen raken elkaar met een luide klap waar hij zijn doel mist.

Ik profiteer van zijn tijdelijke afleiding door hem in zijn kruis te stompen, die zich momenteel op mijn ooghoogte bevindt. Mijn vuist maakt contact met sponsachtig vlees, maar net als in mijn droom reageert de man niet op wat voor elke man een verzwakkende klap zou moeten zijn.

In plaats daarvan doet hij een logge stap achteruit en buigt zich over me heen, terwijl zijn handen nog steeds naar mijn nek reiken.

Ik sta op het punt om wanhopig door de kleine opening tussen zijn benen door te schieten als ik achter mijn aanvaller nog een paar benen zie.

Mijn run was geen verspilde moeite.

Het had de in het zwart geklede bewaker de tijd gegeven om ons in te halen.

Met een bonzend hart zie ik hoe bleke, netjes gemanicuurde vingers de schouder van mijn aanvaller vastgrijpen.

Het buigen van de man met de grijze huid stopt, zijn schouder wordt samengedrukt alsof de vingers van de bewaker een hydraulische pers zijn.

Wat er daarna gebeurt, doet me aan de realiteit van